

စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်
စက္ကနက်

INTRO

Verse I : ငါတစ်ယောက်တည်းလျှောက်ရင်း ...

လေလွင့်ခြင်းညခင်း ...

အမှောင်ထုထဲဝင်ရင်း အိပ်မက်အဟောင်းတွေ

ပြန်လည်တမ်းတနင်ထွက်သွားတော့ ... ဘဝမှာ ..

ရှုံးနိမ့်ပြီး...

ဘယ်အချိန်မှာပြန်ပြီးတွေ့မှာ ...

ဟူဝါး ... ဟူးဝါး... ဟူဝါး ... ဟား

(ကားကက်ဆတ်ရဲ့ Volume ကိုနှစ်ထစ်လောက်ထပ်ပြီး တင်လိုက်

တယ်။ ဂစ်တာသံဆိုတာ ထင်သလောက်လည်း မရိုင်းစိုင်းပါဘူး)

Verse II : အပြာရောင်များပျောက်သွား

နီယွန်မီးညများ

ငြိမ်သက်ရင်း ခံစား သူရက်စက်ခဲ့ပြီ

ဘာကြောင့်လဲကွာ ငါနှလုံးသားထဲမှာ ... မင်းကို ... ဘယ်အချိန်မှာ ပြန်

ပြီးတွေ့မှာ ...

(ကားကိုစက်နှိုးလိုက်တယ်။ ဒီလမ်းမကြီးဟာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မ

နေသလို ထိန်ထိန်ပြီးနေတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ လီဗာကို နှစ်ချက်လောက် ပုတ်ပြီးမှ

ဈေး... ကနဲ ဆောင့်ထွက်ခဲ့တယ်။ အရိပ်တွေကိုနောက်မှာ ချန်ခဲ့ပြီ။)

CHOROUS : အေဝးကြီးဝေးနေလည်းဟေ့ အလွမ်းခန်းမဆုံးပါ

အကြိမ်ကြိမ် ငါ ရှုံးနိမ့်ခြင်းတွေ ရရှိခံစား

မင်းအေဝးမှာ ...

အဆွေးကြီးဆွေးနေလည်းဟေ့ ငါမရှူးသွားသေးပါ

ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံး ကြိုးစားခွင့်တော့ရမလား ...

ပြောပါ ...

နင်ထွက်သွားတော့ ... ဒီဘဝထဲမှာ .. ဘာမှမရှိ

ဘယ်အချိန်ငါ ပြန်ပြီးတွေ့မှာ ...

(လမ်းမကျယ်မှာ ကားကို တဆုံးနင်းပြီး တစ်ကိုယ်တည်း စကားပြောဖူး

ကြသလား။ နားထဲကို လှိမ့်ဝင်နေတဲ့ သီချင်းသံရဲ့ ဆူညံမှုကို အာခံပြီးပြန်ပြောနိုင်ဖို့

နာကျည်းချက် ဒါမှမဟုတ် လွမ်းဆွတ်ခြင်း နည်းနည်းတော့လိုတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ

သူနဲ့မတွေ့ခင်အချိန်အထိ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ငြိမ်ချမ်းခဲ့ဖူးတယ်။)

sVerse III : မြူတွေဆိုင်းနေဆဲ ...

အိမ်ပြန်ဖို့ခက်ခဲ ...

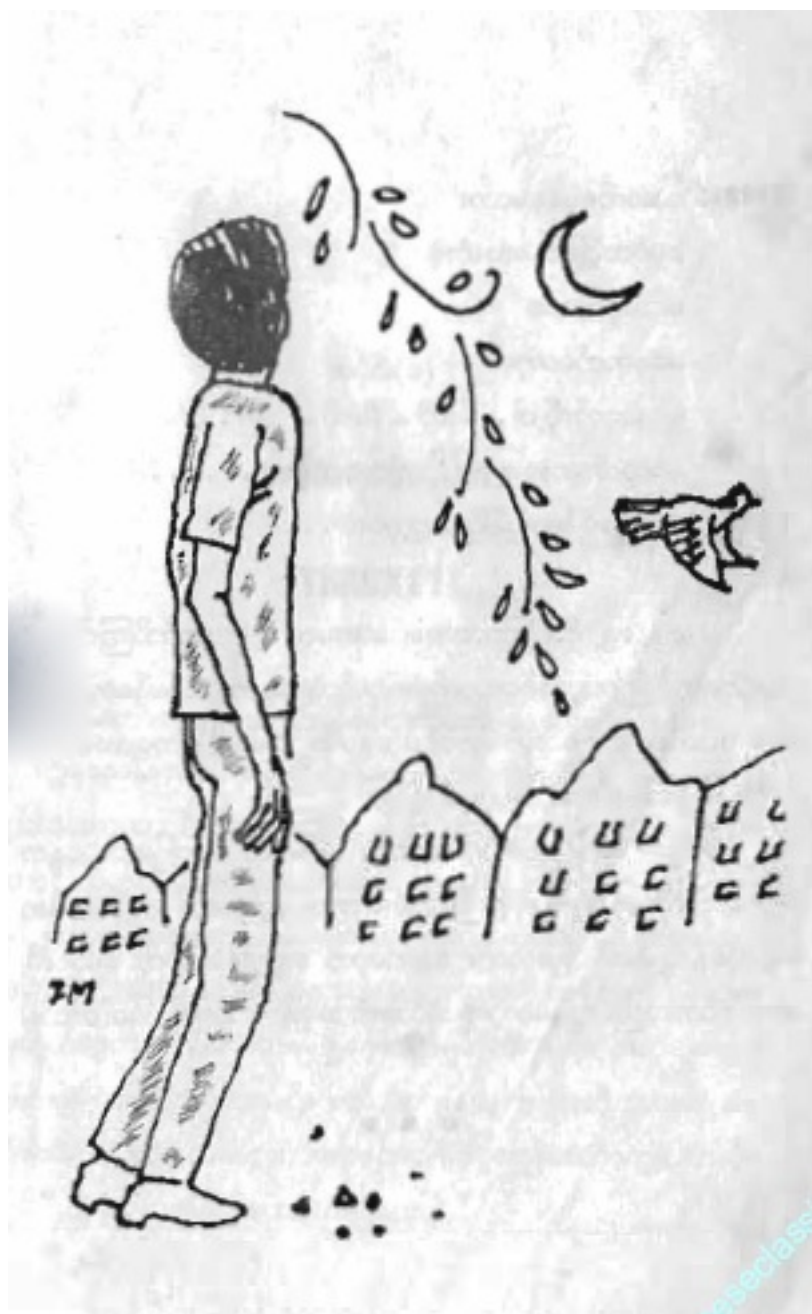
ဒီညလည်း တစ်ယောက်တည်း...ရွက်လွင့်တော့မယ်

မျက်ရည်များဟာ ... နှင်းထဲမှာ

ပျောက်ကွယ်လို့ ... ဘယ်အချိန်မှာ ပြန်ပြီးတွေ့မှာ ...

(ကားမှန်ကိုချလိုက်တော့ အတော်အေးတဲ့လေကို ခံစားရတယ်။ အပြင်

မှာ နှင်းတွေနဲ့မို့ ကားမှန်ရှေ့မှာ ရေငွေ့တွေ ရိုက်နေလေရဲ့။ ဒါဟာ ... ဆောင်းပဲ။ ဒါ
ပေမယ့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဆောင်းကိုခြုံထားတာတောင်မှ မအေးမြပါဘူး။
နွေလိုပဲပူလောင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်က နွေကိုမြို့ချထားမိသူကိုး။)

Bridge : အောက်မေ့နေမလား

မျှော်လင့်ခြင်း သေဆုံးခဲ့

မင်းမရှိတဲ့ဘဝ

မနေတတ်တော့ပါ

မနေတတ်လို့ပါ ... မီးလို ... မီးလို ... အိုး ...

နင်ထွက်သွားတော့ .. ငါ့ဘဝထဲမှာ

ဘယ်အချိန်မှာ ပြန်ပြီးတွေ့မှာလဲ ...

(နွေ ။ နွေ့ကို သိကြသလား။ အေးလေ ... ဘယ်သိကြပါ့မလဲ။ နွေဟာ ကျော်ကြားသူတစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘဲ။ နွေဟာ သာမန်ကျောင်းသူကလေးသာပဲ။ ကျောင်းမှာတောင်မှ နွေဟာ အခြားမိန်းကလေးတွေလို ထင်ပေါ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပြန်ဘူး။

ကဲ .. ကဲ ...။ အားလုံးသိအောင် ကျွန်တော် ပြောပြမယ်။ နွေက ကျွန်တော့်ကို မောင်လို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ခေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော် နွေ့ကိုနွေ့လို့ပဲခေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ နွေကတော့ နွေ့ကျွန်တော့်ကို မောင်လို့မခေါ်ခင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ အရင် အချိန်က သူရလို့ပဲခေါ်တယ်။)

*

အပိုင်း(၁)
အဲဒီ အရင်အချိန်က(က)

TRACK (1)

ကျွန်တော်နွေတို့ကျောင်းကိုစရောက်တော့ နွေက ဒုတိယနှစ်။ နွေကို ကျွန်တော်မသိပါ။ နွေကို ကျွန်တော် သတိမထားမိပါ။ မိန်းမလှတွေ များလွန်းလှသော ဒီကျောင်းကြီးမှာ နွေသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ တခြားငေးမောစရာတွေတပုံကြီး ပဲဥစ္စာ။

တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ရုတ်တရက်ကြီး၊ အဲဒီ နေ့ က ပထမနှစ်ဝက် စာမေးပွဲ Paper 2 ဖြေမယ့်နေ့ပေါ့။ ကျက်ထားတဲ့ စာတွေကို ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရွတ်ရင်း ကားရပ်ဖို့ စက်သတ်နေတုန်း ဖြန်းဆို ကားရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီးဝင်လာ တဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်။

“ဟဲ့ ... ငါ့ကို အိမ်ခဏလေးပို့ပေးပါ”

“အင် ...”

“လုပ်ပါ ... ငါ အရမ်းပြဿနာတက်နေလို့ပါဟာ ...”

“ပြဿနာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒုက္ခရောက်နေလို့ ... ကူညီပါဟာ ... ဘာလဲ ... မရဘူးလား ... မရလို့လဲ မရတော့ဘူး .. ကျွတ် .. ဒုက္ခပါပဲဟာ ... စာမေးပွဲ မဖြေရရင် အဖေက ကန်ချလိမ့်မယ် .. ငါ့ကို အိမ်ခဏပို့ပေးပါဟာ ...”

အရမ်းကို ရေးကြီးသုတ်ပြာနိုင်တဲ့သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်တယ်။ အား...ပါး... မျက်ရည်တွေလည်း ဝဲလို့ပါလား။ ဧကန္တကျောင်းသား ကဒ်ကျန်ခဲ့လို့နဲ့တူပါရဲ့။ အင်းလျားလမ်းမီးပွိုင့်ရောက်တော့မှ သူ့ကိုမေးရတယ်။

“ကဲ ... ဘယ်ကိုကွေ့ရမှာလဲ”

“ဂ ငယ်ကွေ့ပြန်ကွေ့”

“အင်”

“ဟုတ်တယ် .. အိမ်က ဟိုဘက်မှာ”

“ရော ..ခက်ပြီ .. ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲဟ၊ ပြော .. လမ်းပြော၊
ရပ်ကွက် .. ပြော”

“သာသနာ့ ရိပ်သာလမ်း”

ပြဿဒါးက ကျွန်တော့်ငယ်ထိပ်ပေါ်မှာက ပွဲကျင်းနေသလား မဆိုနိုင်
ဘူး၊ အခုချိန်ဆိုရင် ပထမခေါင်းလောင်းထိုးလို့ အတန်းထဲဝင်နေလောက်ပြီ။
ကျွန်တော်ကားကို နည်းနည်း အရှိန်မြင့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ အခါ ကျွန်တော့် Super
Saloon အပြားလေးက မီးသံတဂတ်ဂတ်နဲ့ အော်ပါလေရော။

“Air Con ပိတ်လိုက်မယ်နော်”

“ဟွန်း .. ကားကလည်း အစုတ်ကြီး”

ဟိုက် .. ခွဲပဲ။ သူများကားလည်း မသိပဲနဲ့ တက်စီးသေးတယ်။ နည်းနည်း
တော့ ဖုသွားတယ်။ ဘာလဲဟ။ ပြောမှတော့ဖြစ်မယ်။ ဘယ်က စကားစရမလဲ။

“အဟမ်း ... အဟမ်း”

လှည့်မကြည့်ဘူး .. အပြင်ဘက်ကိုငေးပြီး ပါးစပ်က ပွတ်တွတ်ပွတ်တွတ်
ရွတ်နေတယ်။ ရထားတဲ့စာတွေ ပြန်ဆိုကြည့်နေတာလား။ သံဗုဒ္ဓေလား။ တစ်ခုခု
တော့တစ်ခုခုပဲ။

“ဟေ့ .. ဒီမှာ ...”

“.....”

“ဒီမှာ .. ဒီမှာ .. နင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ .. ငါ့ကိုပြောဦး”

အခုမှ လှည့်ကြည့်ပြီးတော့ လက်ကာပြတယ်။ ခဏနေဦးဆိုတဲ့ သဘော။ ပြီးတော့မှ ...

“ဆောရီး ... ဆောရီး .. ငါက သီချင်းဆိုရင် ပြီးအောင်ဆိုရမှ ကြိုက်တာ”

ဟိုက်ရှားဘား ... သီချင်းဆိုနေသေးတာ ... တဲ့။ ခုနလေးတင်ကပဲ ငိုမ လိုဖြစ်နေပြီးတော့။

“မသိပါဘူး နင့်သီချင်းကလည်း ဗရွတ်ဗရွတ်နဲ့”

“အဲဒါ Rap သီချင်းဟဲ့ ... အဲဒီ လောက်ပိန်းရလား”

“အင်...”

ခံရပြန်ပြီ။ ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့... ပြဿဒါးပါလို့ ...။

သာသနာ့ရိပ်သာလမ်းရောက်တော့ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းပြေးသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အူကြောင်မူကြောင်နဲ့ စောင့်နေရတာ ပေါ့။ စိတ်ထဲကတော့ စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်နေပြီ။ ဒီအချိန်ဆို မေးခွန်းဝေလောက်ရော ပေါ့

“ဝုန်း” တံခါးဆောင့်ပိတ်သံကြားတော့ ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်။ နောက်ပြီးဖျားသွားတယ်။ ကြည့်ပါဦး အခုနက ကောင်မလေးက အခုပါတိတ်လုံချည် အဖွားကြီးအဆင်နဲ့ အညိုရောင်ကြီး။ ကျွန်တော်မေးမိတယ်။

“ဘာလဲဟ”

“ဆရာမပေါ့ ... ထာဘီမဝတ်ရင် စာမေးပွဲခန်းထဲမဝင်ရဘူးတဲ့”

“.....”

“အခန်းသော့က ကျောင်းမှာကျန်ခဲ့ပြီ။ အဲဒါ အဒေါ်လုံချည် ဝတ်လာတာ”

ဟုတ်သားပဲ။ အခုနတုန်းက သူက ဘောင်းဘီတိုနဲ့ကိုး။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်သတိမှမထားမိတာ။ ကားကို အမြန်ဆုံးအနေအထားရောက် အောင်နင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုနင်းနင်း ကီလို ၆၀ ပါပဲ။ ကျောင်းကိုပြန် တဲ့ လမ်းမှာ သူ့အကြောင်းလေး တချို့ ပြောပြတယ်။

“ငါ့နာမည် နွေတဲ့။ 2nd year ကိုရီးယားက။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုရှာချင်ရင် အတန်းကို မလာနဲ့။ OB2 ရှေ့မှာ အမြဲရှိတယ်။ လာခဲ့ပေါ့။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ အံမယ် အထင်မသေးနဲ့ ဆရာ။ အားလုံးချောတယ်။ သိရဲ့လား။ နင်က အခုငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတော့ ပြန်ပြီးကျေးဇူးပြုရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နင်က စိတ်ရောဝင်စားတတ်ရဲ့လားမသိဘူး။ ကြည့်ရတာ အညာသား ခပ်တုံးတုံးနဲ့တူပါရဲ့။”

“အင်”

“နင့်အကြောင်းတော့ ငါအကုန်သိပြီးသားပါ .. နင့်နာမည် သူရဆိုတာ ရယ် နယ်က ပြောင်းလာတယ်ဆိုတာရယ်၊ နေလင်းတို့အုပ်စုထဲကဆိုတာရယ်”

“အား ... ပါး ...”

“နောက်ပြီး ... အတွဲမရှိသေးဘူးဆိုတာရယ်”

ဟိုက်ရှားဘား ...။ ကျွန်တော် ကျွတ်ပြီးကြဲတော့မယ်။ ပြီးကျတော့ ... တော်တော်စပ်စပ်မယ့် ကောင်မလေးပဲလို့ မှတ်ချက်ချမိတယ်။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါးစပ်က ဗရွတ်ဗရွတ် လုပ်နေပြန်တယ်။ အဲဒီ နေ့က အသားလွတ်ကြီး စာတွေရရဲ့သားနဲ့ လေးပုဒ်ပဲဖြေလိုက်ရပါတယ်။ ပြင်ဦးလွင်က အမေတို့သိရင် ရင်ကျိုးမှာဗျ။

TRACK (2)

“ဗွမ်း”

“ဟာ ... သွားပါပြီကွာ ...”

စာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်ထွက်ချင်းပဲ လူတကိုယ်လုံး စုံရွဲသွားတယ်။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကော်ရစ်တာအကွေ့မှာ ကောင်မလေး သုံးယောက် ဖြတ်ပြေးသွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

“ကျွတ်” ခနဲ ကျွန်တော် မြည်တမ်းမိပါတယ်။ ခါတိုင်းနေ့တွေက ရေသန့်ဗူးနဲ့ပဲပက်တာ ဒီနေ့နောက်ဆုံးနှုတ်ဖြေနေ့မို့နဲ့တူပါရဲ့။ ပုံးနဲ့ကိုလောင်းသွားကြတယ်။ မတတ်နိုင်ဘူး။ နေ့လည်က ကျောင်းလာတာ နောက်ကျလို့ တခြားသူတွေက အလှည့်ကျော်ပြီး ဖြေကြတာနဲ့ နောက်ဆုံးမှ ဝင်ဖြေတာ။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်ပဲပေါ့။ Parking မှာ ကျောင်းသားတွေ တောင်မရှိတော့ဘူး။ Canteen မှာ ကောင်လေးတချို့ ဂစ်တာတီးနေကြတယ်။

ပါးစပ်က ဗရွတ်ဗရွတ်နဲ့ ဆိုတဲ့သီချင်းတွေ။ မဆီမဆိုင် ဟိုနေ့က
ကောင်မလေးကို သတ်ရမိတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ကူးယဉ်ပါ တယ်။ ရုပ်ရှင်ထဲ
ကလိုစင်္ကြံနဲ့ ထောင့်ချိုးမှာသူနဲ့များ ဝင်တိုက်မလားပေါ့။ ထောင့်ချိုးကို
ရုတ်တရက်ကွေ့လိုက်တယ်။ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး။ ကျောင်းထဲမှာ လူရှင်းနေ

ပြီ။ OB2 ဘက်ကိုသွားရှာတယ်။ မရှိဘူး။ လေးထပ်ဆောင် ပေါ်တက်သွား
တယ်။ ကျောင်းစောင့်ကြီးသောတွေ လိုက်ခတ်နေပြီ။ ဟုတ်သားပဲ။ ၂၀၀၂
ကိုရီးယားဆိုပေမယ့် အတန်းပဲသိတာ။ ဘယ်မှာဖြေသလဲမူ ကျွန်တော်မသိ
ဘဲ။ ပန်းရောင်လက်ကိုင်ပုဝါလေးတစ်ထည် ကောက်ရတယ်။ ဖြန့်ကြည့်
လိုက်တော့ သေးသေးကလေးတွေ ရေးထားတဲ့ စာပိုဒ်လေးတွေ တွေ့ရ
တယ်။ ပုဝါထောင့်စွန်းမှာတော့ချည်နဲ့ သစ္စာလို့ ထိုးထားတယ်။ နွေဟာ
လည်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ကားရှုံ့ရာဆီပဲပြန် လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“ဟင်”

ကားစက်ဖုံးပေါ်မှာ စက္ကူငှက်ရုပ်လေးတွေ ခေါက်ထည့်ထားတဲ့ ပုလင်း
လေးတစ်လုံး ကျွန်တော်တွေ့ပါတယ်။

*

TRACK(3)

“သင်္ကြန်ခါတော်ပေ ... ရက်မြတ်မှာလေ ...”

“သင်္ကြန်မှာ အားလုံးကဲလိုက်ကြမယ် ... ဟေ့ . ဟေး”

“အဖြူကတမျိုး ... အနီကတမျိုး .. ရေစိုပျိုမေတွေရယ်အလှက တိုး ...”

“သင်္ကြန်ညနေခင်းလေတမျိုးပဲ .. ဒီရင်မှာလဲကွဲရလောင်မြိုက် ..”

“ဒေဝါသကြား မစပါ .. အွန့် ..”

နေရာတကာ သင်္ကြန်သီချင်းတွေချည်းပါပဲလား။ သင်္ကြန်ကျပြီးတော့မ
ထင်နဲ့ဦးနော်။ သင်္ကြန်ရောက်ဖို့က တစ်ပတ်လောက်လိုသေးတာ။ ကျွန်တော်တို့
သူငယ်ချင်းတွေလည်း စာမေးပွဲပြီးလို့ အားနေကြတာနဲ့ ဆောက်လက်စ မဏ္ဍပ်တွေ

ကို လိုက်လေ့လာနေတယ် ...။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမဏ္ဍပ်က မိန်းကလေး နှစ်သောင်းခွဲ၊ ယောက်ျားလေး သုံးသောင်းတဲ့ .. ဘာလဲကွ ... ဘလိုင်းကြီး”

“မိန်းကလေးများတော့ ပိုစည်အောင်လို့ပေါ့ ...”

“ဟိုဟာကြီးကို ကြည့်ပါဦးကွာ တစ်သက်လုံးနေမှာကျနေတာပဲ ..”

“Apoidea တဲ့ ဒါဆန်းထွဋ်တို့ မဏ္ဍပ်ပဲကွ၊ ငါတို့ ဒီကိုလာမလား”

“မသိသေးဘူးလေကွာ ...၊ လန်းတဲ့မဏ္ဍပ်သွားမှာပေါ့”

ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာပဲ စကားပိုင်းထဲဝင်မပြောနိုင်တာပါ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ရန်ကုန်သင်္ကြန်ကို တစ်ခါမှမှ မကျဖူးသေးဘဲ။ နေလင်းက

“ဗိုက်ဆာလို့ စိမ်းလန်းမှာ ဒုတ်ထိုးစားရအောင်” တဲ့ ...

ကျွန်တော်ကားကို ရုတ်တရက် ညာဖက်ကွေ့ချလိုက်တယ်။ အဲဒီ မှာပဲ ဗရုတ်သုက္ခကောင်မလေးကို ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ပြီးတွေ့ပါတယ်။

“ပွတ်သွပ် .. အီး .. စိုကုန်ပြီ ... ပေကုန်ပါပြီဟယ် ...”

“အား ... ဆောရီးဆောရီး မတော်လို့နော် ...”

စိမ်းလန်းစိုပြေဥယျာဉ်ရဲ့ ရှေ့ကထိုးတဲ့ မဏ္ဍပ်က ရေစမ်းထားတယ်နဲ့တူတယ်။ ဗွက်အိုင်ကြီးဖြစ်နေတာ ကျွန်တော် သတိမထားလိုက်မိဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံးလည်း ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့။

“ခွီး”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ”

“ဟား ဟား”

ကျွန်တော်စိတ်မထိန်းနိုင်ပဲခွီးလိုက်တော့ အားလုံးလည်း လိုက်ရယ်ကြတာပေါ့။ သူပုံစံလည်း ကြည့်ဦးလေ။ ဘောင်ဘီတိုတိုနဲ့ ကချင်လွယ်အိတ်ကြီးနဲ့၊ ကျောပိုးအိတ်က နောက်မှာလွယ်ထားသေးတယ်။ နောက်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်မှာ ဂစ်တာတစ်လုံးဆွဲလို့၊ ညာဖက်လက်မှာ ရေခဲချောင်းနဲ့၊ ‘ဘာကြီးလဲဟ’ ။ မျက်နှာနဲ့ T-shirt မှာ ဗွက်တွေပေနေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ရယ်မိတာ ကျွန်တော့်အမှားလား။

“တောက် ... နင်တို့ ... နင်တို့ ... လုပ်လည်းလုပ်သေးတယ်... ဝိုင်းလည်းဟားတယ် ...ငါ .. ရဲသွားတိုင်မယ်”

“ဟ ...ဟ မလုပ်နဲ့လေ ...”

နေလင်းကပြောတယ် ...

“နွေကလည်းဟာ ... မတော်တဆဖြစ်တာကို ...”

သားကြီးက

“နင်ကလည်း တစ်ကျောင်းထဲသားတွေပဲဟာ ... ဟို ... ရဲ .. တော့မတိုင်နဲ့ပေါ့။ ငါ့အကျွန်နဲ့လဲဝတ်ပါလား”

ဗူးသီးကလည်း

“မင်း .. အကျွန်နဲ့ ဖြစ်မလားကွ၊ ဒီမှာနွေ ဒီကောင် သူရမျက်စိသိပ်မမြင်ဘူး ... အဲဒါ ...”

“ဟဲ့”

နွေကျုံးအော်လိုက်တော့မှပဲ အားလုံးငြိမ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီးတော့ တိုးတိုးပြောတယ်။

“သူရ ... ငါ့ကို အိမ်ပြန်ပို့”

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး

ကားပေါ်ကဆင်းတယ်။ နေလင်းကဗိုက်ဆာလို့နေခဲ့မယ်လို့တော့ ပြောရှာပါတယ်။
ဗူးသီးက မင်းတို့နှစ်ယောက်သိပြီးသားလားဆိုတဲ့ အိုက်တင်လုပ်ပြတယ် ။ အဲဒီ
အချိန်မှာ နွေက ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးနေပြီ။

ကျွန်တော်လည် ဗူးသီးကို မျက်စိမှိတ်ပြပြီး ကားကို ကွေ့ထွက်ခဲ့ပါတယ်

..

“နွေ ...”

“

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ... ငါမမြင်လိုက်ဘူး”

“ရပါတယ် ... သူရဲ့ ငါ့ကျေးဇူးရှင်ပဲ .. ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

“နင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွယ်အိတ်နှစ်လုံးနဲ့ ဖြစ်နေတာလဲ ”

“ဟုတ်ဘူးလေ ... ကျောပိုးအိတ်က ငါ့ဟာ ... လွယ်အိတ်က ဖြူဖွေးဥစ္စာ
.. ဖြူဖွေးက သူ့ဘဲနဲ့ လစ်သွားပြီ”

“ဂစ်တာက နွေတီးတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ဘူးလေ ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖဲရှုံးလို့ ပိုက်ဆံ ၅၀၀၀ လာ
ချေးတာနဲ့ ... စိတ်ချရအောင် သူ့ဂစ်တာယူထားတာ”

“အင် ...”

“သူရ ...”

“ပြော ...”

“သင်္ကြန်ကျမှာ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မဏ္ဍပ်ထိုင်မှာပေါ့ ... နေလင်းတို့ထိုင်တဲ့နေရာမှာထိုင်မှာ ... ဘယ်မှာ
လဲတော့ မသိသေးဘူး ... နွေရော ..”

“နွေက ရိပ်သာဝင်မှာ ...”

ဟိုက်ရှားဘား .. ရိပ်သာဝင်မယ်ဆိုပါလား။ အာဂ ကလေးမလေး။

နောက်ပြီးတော့ ရိပ်သာဝင်မယ့်ကျောင်းကိုလည်း ပြောပြတယ်လာလို့တော့ မရဘူး နော်တဲ့။

*

TRACK (4)

“ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ... သမီးကြီးရယ် ...”

“တကယ်ပါ ကြီးကြီးဇာရဲ့ ... နွေတကယ် ယောရီဝတ်မှာ .. အဲဒါ ကြီး ကြီးဇာပါလိုက်ဝတ် ...”

“ဟာ ... မဝတ်ပါဘူး ... ညည်းရော ငါရောမရှိရင် ညည်းအဖေက ... သင်္ကြန်တွင်းအားတယ်ဆိုပြီး အိမ်မှာ သောက်ပွဲတွေ နွဲ့နေလိမ့်မယ်ဟေ့”

“ရှုး .. ကြီးကြီး ... ဖေကြီးပြန်လာပြီ”

ကျွန်တော်ကကားပေါ်မှာ သူမေ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ဂစ်တာကြီးကိုပြန်လာပို့တာ ပါ။ တံခါးဝမှာတွေ့တဲ့ Bell ကိုနှိပ်လိုက်တော့ ...

“ဟင် .. ဖေကြီးလည်း ဟုတ်ဘူးတော့”

“ငါ ... ဒါကြီးလာပို့တာ ...”

“ဟုတ်သားပဲ ... မနေ့ညကတည်းက ဖုန်းဆက်ပြောမလို့ .. ခက်တာက ဖုန်းနံပါတ်လည်း မသိဘူး”

“ငါ့မှာဖုန်းမရှိဘူး .. လမ်းထိပ်မှာတော့ ရှိတယ်။ ခေါ်ခိုင်းရမှာ ... ”

“အဲဒါပေးလေ”

“ငါး လေး ...”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ အိမ်ထဲက အန်တီကြီးက လှမ်းခေါ်တယ်။ ဟဲ့ ... သမီးကြီး ဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲခေါ်ပါ .. ဘာညာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကြီးကြီးဇာနဲ့ လည်း ခင်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ရုံးသွားနေတဲ့ သူ့အဖေရဲ့ ဓာတ်ပုံခန့်ခန့်ကြီးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ် ။ သူ့အမေက ဗာဂျီနီးယားမှာ သပ်သပ်နေတယ်ဆိုတာလည်း သိခဲ့ရတယ် .. အဲ .. ပြီးကျတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်လည်း သောက်ခဲ့ရတယ်။

TRACK (5)

မနက်ကတည်းက ကော်ဖီတစ်ခွက်ပဲသောက်ရသေးတယ်။ ဒီနေ့သင်္ကြန် အကျနေ့ ကားတွေ ပိတ်မှာ ကျိန်းသေပဲ။ ဒါကြောင့် အစောကြီး ထွက်လာတာ။ အခုတော့ ဒီဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက်မှာ နာရီဝက်ရှိသွားပြီ။

“ဒဂုံတောရကျောင်းတိုက်”

ဟော .. ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ယောဂီမကြီး ကြွလာပါပြီ ခင်ဗျာ ...။

“စောင့်နေတာကြာပြီလားဟင် ”

“မိနစ်သုံးဆယ် .. ဆရာတော်ကို ဝင်လျှောက်ရသေးတယ်လေ”

“ကဲ .. တက် ... အိမ်ဝင်ဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း မဏ္ဍပ်ကိုတန်းမောင်းတော့”

“ဟင် .. ဒီအဝတ်အစားကြီးနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ ... သဘက်ကြီးဖြုတ်လိုက်ပြီးတာပဲ .. ဟာဟ”

ပြောပြီးတော့ ပေါ့ပါးစွာပဲ ကားရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ အပြင်မှာ ရေတွေစိုရွဲနေကုန် ကြပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကားထဲမှာ လှောင်လို့ ပိတ်လို့ Aircon လည်း မရ၊ မှန်လည်း မချချင်တော့ ချွေးထုတ်ခန်းထဲ ရောက်နေသလိုလို ...

“သူရ ”

“အင်”

“ကားခဏရပ်ပေးပါ”

ကျွန်တော်သူစကားအတိုင်းနာခံလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ မေးကြည့်တယ်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ...”

“အင်္ဂါနေ့လို့ ထင်တာပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ဟိုဟာလေဟာ ...”

“ဟာ .. ငါကမှ ပြကွဒိန်ကြည့်လေ့မရှိတာ .. ရက်ရာဇာတွေ ပြဿဒါး
တွေ မသိဘူးဟာ ...”

“သူရ . ငါအော်မိတော့မယ် ... ဒီနေ့ သင်္ကြန် အကျနေ့ ... သိရဲ့လား ”

“အင်.. အဲဒါတော့ ငါလဲသိတာပေါ့ဟာ ...”

“သိရင်လည်းရော့ ...”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်မိတယ်။ နောက်ပြီး
သူလှမ်းပေးနေတဲ့ Alpine ရေသန့်ဗူးအသေးလေးကို အသာယူကြီး လည်ဂုတ်ပေါ်က
နေသာသာကလေးပဲ လောင်းပါတယ်။ သူက ကျွန်တော် ရေလောင်းတာကို ပခုံးလေး
ကျုံ့ပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးနေတယ်။ ကျွန်တော် သေချာပါတယ် ... သူပြုံးနေမှာပါ ။ ပြီးမှ
ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်

“ငဝိန်းလေး ” တဲ့ ...

*

TRACK (6)

နောက်တစ်ရက်နဲ့ နောက်တစ်ရက်၊ အကြိတ်နဲ့ အတက်မှာ သူပေါ်မလာ

တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်ညံ့ညံ့နဲ့ဆိုတော့ ဖုန်းနံပါတ်တွေဘာတွေ တောင်း
မထားမိဘူး။ အိမ်ကိုလည်း လိုက်မသွားချင်ပါ။ ဒီလိုနဲ့ သင်္ကြန်နှစ်ရက်မှာ ကခုန်မြူး
တူးရင်းနဲ့သာ ရီဝေဝေပြီးဆုံးသွားပါတယ်။

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်မှာ သင်္ကြန်နာကျတာပေါ့။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုင်ရိုက်
ထားသလိုပါပဲလား။ မျက်စိကိုဖွင့်လိုက်တော့ နေ့လည်(၁၁) နာရီ ကျော်နေပြီ၊ နဘေး
မှာ သားကြီးကဟောက်လို့ ကောင်းတုန်း။ ကော်ဖီခါးခါး လေးတစ်ခွက်ဖျော်လိုက်
တယ်။ သံပုရာသီးက ဘယ်မှာပါလိမ့်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် .. တက်တက် ...”

“ဘယ်သူလဲဗျို့ ...”

တံခါးသွားဖွင့်ကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှမရှိဘူး ... လှေကားကပြေး
ဆင်းသွားတဲ့ ခြေသံတွေပဲ နားထဲကျန်ရစ်တယ်။

“ဟော”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ငှက်ပုလင်းလေးတွေပြန်ပြီ။ ကျွန်တော် ကောက်ယူလိုက်စဉ်မှာပဲ လှေကားပေါ်တက်လာတဲ့ ခြေသံတွေကို ထပ်မံကြားရတယ်။ ဒီတစ်ခါ ခြေသံတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်က နေလင်းနဲ့ ဗူးသီးပေါ့။

“ဟေ့ကောင် .. ကလေးမဟုတ် ကုလားမဟုတ်ဆော့နေပြန်ပြီလား”

“ဒီမှာ လာချသွားတာကွ .. မင်းတို့အောက်မှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူးလား”

“မင်း ... အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးတော့တွေ့တယ် .. သူများလား”

“ဟာ ... တော်စမ်းကွာ”

ဗူးသီးက ပုလင်းကို ယူကြည့်ပြီးတော့ ငှက်သိုက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငှက်ပျော်ခြောက်ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ရင်ကောင်းမှာလို့ ပြောတယ်။ နေလင်းက

“မင်းကို ဒီဥစ္စာပေးတဲ့ကောင်မလေးက မျက်စိမှုန်လို့ သော်လည်းကောင်း၊ Colour Blind သော်လည်းကောင်းဖြစ်ရမယ်” တဲ့ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အသားညိုတာကိုး ။ “ငါက လူညိုချော ... ကွ” လို့ ပြောတော့ နှစ်ကောင်စလုံးက ‘ဟွန့် ...’ ဆိုပြီးတော့ ခေါင်းခါ တယ်။ အခုမှ ထလာတဲ့ သားကြီးက ကျွန်တော့် ကော်ဖီခွက်ကို လှရင်းနဲ့

“အရင် တစ်ပုလင်းတုန်းက မင်း .. နွေနဲ့စ သိပြီလား” တဲ့ ...

ကျွန်တော် ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့သင်္ကြန်ရက်တွေ အကြောင်း စားမြုံ့ပြန်နေပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်က တစ်နေရာကို ခုန်ပေါက်ထွက်ပြေးသွားပါတယ် ...။

မဟုတ်ဘူးနဲ့တူပါတယ် ...။

TRACK (7)

“ဆိုင်ရှင် အစ်ကိုကြီးရှင့် ... ဒီအပြာတစ်ထည်ဖြုတ်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ .. ခဏလေး ...”

ပြင်ဦးလွင်က များစွာသော ဆွယ်တာဆိုင်ကလည်း နာမည်ကြီးပါတယ်။

အခု ကျောင်းပိတ်တုန်း ကျွန်တော်ဆိုင်ပြန်ထိုင်နေရတာ ပေါ့လေ။

ရန်ကုန်မှာအခုချိန်ဆို တော်တော်ပူနေလောက်ပြီ။ ဒီမှာတော့ နွေ့မို့လို့

နည်းနည်းပူသလို ရှိပေမယ့် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းသေးတယ်။ ‘နွေ့’ ။ အခု

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်အတွေးတွေကို အဲဒီ နွေ့ ဆိုတဲ့ကလေးမလေးက အလွန်ပဲ စိုး

မိုးပါတယ်။ လေးခါတိတိ တွေ့ဖူးတယ်။ စတွေ့ကတည်းက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့။ သူရဲ

ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လိုလို ဘာလိုလို ။ နောက်ပြီးကျပျောက်သွားပြန်ရော။ ငှက်

ပုလင်း နှစ်ပုလင်းရောက်လာတယ်။ ဟား ... အားလုံးကို ရှုပ်နေတာပဲ ...။

ဆိုင်ထဲကို လူတွေ တစ်ထွေးကြီးထပ်ဝင်လာတယ်။ ဒီနေ့မှပဲ အမေနဲ့ ညီမက မန္တလေးဆင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရောင်းနေရတာ ပေါ့။

“ဆိုင်ရှင် အစ်ကိုကြီးရှင်”

ကြားဖူးနေကျ အသံမျိုးလား ဆိုတဲ့အတွေးကပထမအတွေးတွေကို နှင်ထုတ်ပစ်တယ်။

“ဟော ... နွေ”

သူ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီးကြည့်ပါတယ်

“နွေက ... ဘာ ... ဘယ်လို... ဒီရောက် ... ဟို ...”

ကဲ ... အရေးထဲ စကားကထစ်နေပြန်ပြီ။

သူ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီးကြည့်ဆဲပဲ။

“နွေ .. ဟာ ...”

“ငါတို့က ကိုရီးယားတန်းတွေ အားလုံးပေါင်းပြီး နွေရာသီခရီးထွက်လာ တာလေ။ ကားနှစ်စီးနဲ့။ ဆရာမတွေလည်းပါတယ်။ အခု မေမြို့ကို အရင်လာတာ ပြီး ရင် ပုဂံသွားမှာ”

“ငါ ဒီမှာရှိမှန်း နင်သိနေတာလား”

“ပိတ်ချင်းမြောင်ကို အရင်သွားတာ ပြီးတော့မှ ဆွယ်တာဝယ်ရအောင်လို့ ပြောပြီး ကားကို ဒီမှာ ရပ်ခိုင်းတာ”

“ဒါ ... ငါ့ဆိုင်ဆိုတာ နင်သိတာပေါ့”

“သူရရယ် .. ငါတို့ကျောင်းမှာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိဖို့ ဘယ်လောက်များ ခက်ခဲလို့လဲ ဟာ ...”

“ဒါပေမယ့် ငါ့ကို ဘယ်သူကမှ မှမသိဘဲ ...”

“အေး .. ငါသိတယ်ဟာ ... ကဲ ... ဈေးရောင်းမှာလား ... ငါ့ကို အဲဒီ အပြာရောင်လေးဖြုတ်ပေး”

ကျွန်တော့်ဆိုင်လေးထဲမှာ ဝယ်သူတွေနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့တယ်။ ဆူညံလို့။ ကျွန်တော် ပျော်ပါတယ်။ ခုပဲ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားနေတယ်။ ခုဒီမှာလာ တွေ့နေရတယ်။ ဪ ကံကြမ္မာ .. ကံကြမ္မာ ...။

“ဟဲ့ ... သူရ .. ဘာငေးနေတာလဲ ... ဘယ်လောက်လဲ လို့မေးနေတာ”

“လေးထောင့်ငါးရာ ... အဲ .. ဟုတ်ပါဘူး .. ဟာ .. ငါနဲ့ဆီက မယူပါဘူး ဟာ”

“မယူလို့ရမလားဟဲ့ ဈေးရောင်းနေတဲ့ဟာ .. ပိုက်ဆံမယူရင် နင်ရှုံးမှာ ပေါ့ .. အလကားစီးပွားရေးလည်း မလုပ်တတ်ဘူး”

“အင်”

သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးမလို့ဟာ ကိုယ်ခံအဖြစ်မရှိတဲ့ကောင်ဖြစ်ရတော့ တယ်။ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်တော့လည်း အရင်လိုပဲဖြူစင်ရှင်းသန့်လို့။ ပါးစပ်ကနေ ဗ ရွတ်ဗရွတ် သီချင်းတွေ ရွတ်လို့ ...။

“ရော့ .. လေးထောင့်ငါးရာ”

“.....”

“ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် တွေ့မယ်နော် .. Bye Bye”

ယောင်ယမ်းပြီး လက်ပြန်ပြလိုက်တယ်။ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အခြေအနေက နေ အားလုံးငြိမ်ကျသွားတယ်။ အမှန်က ဆိုင်ကကောင်လေးတွေ အားလုံး ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ ကိုယ်ရွေ့လျားနေကြတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သာ ငြိမ်သွားတာပါ။ ငြိမ်တာမှလုံးဝ လေဟာနယ်ထဲမှာ ငြိမ်နေသလိုမျိုး။ ဖုန်မှုန့်လေးတစ်မှုန့်လွင့်သွား

ရင်တောင် အသံတွေ မြည်လာနိုင်တဲ့ အငြိမ်မျိုး။ နားရွက်ဖျားတွေ အေးလာတယ်။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေဟာ မှန်စားပွဲပေါ်က ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ချိန်သားကိုက်သွားတယ်။ ပထမ ဝေဝေဝါးဝါးကနေတဖြည်းဖြည်းနဲ့ လုံးဝ focus ပြတ်သွားတယ်။ ပုလင်းကလေးတစ်လုံး။

ဟုတ်ပါတယ်။ ငှက်ကလေးတွေထည့်ထားတဲ့ ပုလင်းကလေးပါပဲ။

*

ငါ့မှာ ပေါင်မုန့်တွေ အလှူအပယ်မရှိပါ
သို့သော် ငါ့မှာ လုံခြုံသော အိပ်ရာရှိတယ်
ငါ့ခြေထောက်တွေဟာ မြင့်မိုရ်တောင်သို့ ဦးမလှည့်ပါ
သွေးနံ့တွေနဲ့ ညှိစိုမနေပါ
သို့သော် ငါဟာ လမ်းလျှောက်သူဖြစ်တယ်
ငါဟာ ဒဿနဆရာ တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ
လူတစ်ယောက်နဲ့ ညီမျှတဲ့ ဦးနှောက်သာပဲ ငါရှိတယ်
အားလုံးသိထားတဲ့အတိုင်းပဲ
ငါ့ကို ဘယ်သူမှ မသိကြပါ
သို့သော် ငါဟာလည်း
အိပ်မက် မက်တတ်တယ်

အဲဒီ တော့

ငါဟာ အိပ်မက်မက်တယ်

*

TRACK (8)

ကျွန်တော်ဟာ သိုသိပ်လျှို့ဝှက်သူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် အိပ်မက်တွေကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ သာမန်ကျောင်းသားငယ်လေးသာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လူပေါင်းများစွာတို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ချိန်မှာ .. ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးတွေ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပူလောင်မှုကြီးစွာနဲ့ ရလာမယ့် အနာဂတ်မျိုးတွေကို ကျွန်တော်မလိုချင်ပါဘူး။

ကျောက်တုံးနှစ်ခုကို ပွတ်တိုက်ပြီးတော့ မီးကို ကျွန်တော် ဖန်တီးဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရောဂါပိုးမွှားတွေရှိသလားဆိုတဲ့ အဆင့်ထက်ပိုပြီး ရေထဲမှာဘာတွေ ရှိလဲ ကျွန်တော် မသိချင်ဘူး။

ဟိုက်ဒရိုဂျင်တွေ နိုက်ထရိုဂျင်တွေ ဆီလီကွန်တွေ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ငယ်စဉ်က Pro အားကစားသမားတစ်ယောက် လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးပေမယ့်လည်း အခုချိန်မှာ လက်ခုပ်သံတွေရမှ စိတ်ချမ်းသာရမယ့်ဘဝလည်း ကျွန်တော် မလိုချင်ပြန်ဘူး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ နိုင်ငံခြားဘာသာတစ်ခုကိုသင်တယ်။

ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အမေ့ကို ဈေးကူရောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ရှိရင် ပြည့်စုံတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝဟာ အမေ့နဲ့ ညီမလေးပေါင်းလိုက်တော့ လိုတာထက်ကို ပိုလျှံနေတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မေလဆန်း ပထမအပတ်မှာပဲ တတိယနှစ်ဝက်အတန်း

တွေ ပြန်စပါတယ်။

၁၂ နာရီတိတိမှာ နေ့လည်အတန်းလွှတ်တယ်။ ကင်နီတင်းထဲမှာကို လူတွေ အလုံးအရင်းနဲ့ လိမ့်ဝင်လာကြတယ်။ ဒီအချိန်ဆိုရင် ဆိုင်တွေမှာ ထိုင်ခုံမလောက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ထိုင်နေကျလမ်းကြားထဲက ထိုင်ခုံမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ထိုင်နေတယ်။

“ကျွတ်”

စိတ်အိုက်အိုက်နဲ့ ပါးစပ်က စုတ်သပ်ပြီးတော့မှ သူ့ဘေးကခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကောင်မလေးက ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ ပလုပ်ပလောင်း စားနေရင်းက နေ တချက်မော့ကြည့်ပြီးတော့ ပြန်ငုံ့စားနေတယ်။

“ဝို”

“ဂလု”

ကျွန်တော့် ဗိုက်က ဝိုက်နဲ့ အော်တဲ့အခါ ကျွန်တော့်တံတွေးကို ဂလုကနဲ မြို့ချလိုက်ရတယ်။ သူစားနေတာ တကယ့်ကို အားရပါးရပဲ။ မဖြစ်ဘူး ခေါက်ဆွဲကြော်မှာမှပဲ ...။

“ချွတ် ... ချွတ် ... ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ”

“ဘာသားနဲ့လဲ အကို”

“ကြက်”

ဆာလိုက်တာဗျာ ..။ ခေါက်ဆွဲကြော်စောင့်နေရင်းနဲ့ စိတ်ထဲကနေ ညည်းမိတယ်။ နောက်ပြီး ရှေ့ကသူများစားနေတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်ကို ငေးမိတယ်။ နောက်ပြီး အားရပါးရစားနေတဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေးကို ငေးမိတယ်။ မျက်နှာဝိုင်းလေပဲ။ ချစ်စရာကောင်းတယ်။ လှတယ်လို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေက မှတ်ချက်ချရင် သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲလို့ အရင်ဆုံး ပြောကြမှာ သေချာတယ်။

ကြည့်နေရင်း ကြည့်နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော် နှာခေါင်းတွေ ယားလာတယ်။

“ဟတ် .. ဟတ် .. ဟတ်ချိုး”

ကောင်မလေးက မော့ကြည့်တယ်။

“ဆော .. ဆောရီး ... နော်”

မနော့ညက Air Con တစ်ဆုံးကြီး ဖွင့်လိုက်လို့နဲ့တူပါရဲ့။ နှာတွေ မွန်နေ

ဒါပေမယ့် သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အရမ်းနှာစီးနေလို့ နှာခေါင်းတွေ ပိတ်နေရင် ဘာအနံ့မှမရဘူးမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲကို အလွန် မွှေးကြိုင်ပြီး ရင်ခုန်စရာ ကောင်းတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ရနံ့က ပွတ်သပ်ပြီး တိုးဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော်အရှေ့က ကောင်မလေးကို မေ့သွားပါတော့တယ် ...။

“ဟတ် ... ဟတ်... ဟပ်ဟပ်”

“.....”

“ဟတ် ... ဟတ် ... ချီး”

သွားပြီ။ ကျွန်တော်သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ သိပ်နောက်ကျသွားပါပြီ။

“အီးယူး ... ပေကုန်ပြီဟယ် ”

ဟုတ်ပဲ၊ ပါးစပ်ထဲက ခေါက်ဆွဲတစ်ဖက်က သူ့ရင်ဘတ်မှာ သွားကပ် တယ်။

“မတော်လို့ပါနော် ... ခွင့်လွှတ်ပါ ...”

ပျာပျာသလဲတောင်းပန်ရင်း စားပွဲပေါ်မှာ Tissue Box ရှိလို့ရှိငြား ကြည့် တယ်။ မရှိဘူး။ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာရှာတယ်။ Tissue တော့ မရှိဘူး။ ကံအားလျော်စွာ ပဲ လက်ကိုင်ပုဝါ ပန်းရောင်တထည်တွေ့တယ်။

“ရော့ .. ရော့ ... သုတ်လိုက်ပါဗျာ .. ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ဟို ... မတော်တဆ .. အင်း .. Sorry ပါဗျာ ...”

“ရပါတယ် ...” လို့ ပြောပြီးတော့ လက်ကိုင်ပုဝါကို ယူတယ်။ သူ့ ရင်ဘတ်ကိုသုတ်တယ်။ ပုဝါကို သေချာကြည့်တယ်။ မျက်နှာကို အံ့သြရိပ်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းပြီးတော့မှ ...

“ဒါ ...သစ္စာရဲ့ဟာပဲ .. ရှင်ဘယ်ကရတာ လဲ”

ကျွန်တော်လည်း ပြန်စဉ်းစားရတယ်။ ပန်းရောင်လက်ကိုင်ပုဝါ ကျွန်တော်တော့ မဝယ်ဘူး ။ သေချာတယ်။ ပုဝါကို ပြန်ယူကြည့်တော့ ဒေါင့်စွန်းမှာ သစ္စာလို့ရေးထားတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒါ သစ္စာရဲ့ ဟာပဲ။ ဒါပေမယ့် လက်ကိုင်ပုဝါ ဘယ်ကရလာသလဲ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။

“အင်း .. ဟုတ်တယ်နဲ့တူတယ်။ ကျွန်တော့်ဟာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ လည်း သစ္စာလို့ ရေးထားတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေတာလဲ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ခင်ဗျား သစ္စာနဲ့ သိရင်လဲ ယူထားပြီးပြန်ပေးလိုက်လေ”

“အံ့မယ် .. လူကိုများ ခင်ဗျားလေး ဘာလေးနဲ့ .. ဒီမှာ ...ကျွန်မ နာမည် သစ္စာ ... ရှင့်”

“ဟောဗျာ .. ဒါဆိုလဲ ခင်ဗျား .. အဲလေ ... သစ္စာပဲပြန်ယူထားလိုက်တော့ လေ”

“ပြီးရော”

ပြီးရောလို့ ပြောပြီးတော့ ပုဝါကိုလွယ်အိတ်ထဲထည့်တယ်။ ကျွန်တော် လည်းကိုယ့်ခေါက်ဆွဲ ကိုယ်ဆက်စားနေတာပေါ့လေ ...။ ခဏကြာတော့ သူကစားပွဲ ထိုးကောင်လေးတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းမလို့ လုပ်တယ်။

“ငါးရာ ၊ တစ်ရာ ၊ ခြောက်ရာ ... အစ်မ”

“အဲ”

“.....”

“ဒုက္ခပဲ ... သစ္စာပိုက်ဆံအိတ် အိမ်မှာကျန်ခဲ့ပြီ”

ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်လို့ သူပိုက်ဆံခြောက်ရာကို စိုက်ရှင်းပေးလိုက် ပါတယ်။

သူကပြောတယ် “ရှဲ့ ရှဲ့” တဲ့။ တရုတ်တန်းကလားလို့ မေးတော့ မဟုတ်

ဘူးတဲ့။ 2nd year ကိုရီးယားကတဲ့။ “ရှင်ကရော” တဲ့။ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ အတန်းကို ပြောတော့ ...

“သူရ ... သူရ ... သူရ”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်နာမည်ကို ရွတ်ကြည့်နေတယ်။

“နွေ့ကိုသိလား ” ဆိုတော့

“အင်း” တဲ့။

ဘာပဲပြောပြော .. ရန်ကုန်မှာ သူရတို့ အပေါင်းအသင်း အသစ်တိုး ပါသည်ပေါ့။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းဆိုတာမျိုးက အတန်းပျက်ရင်စာကူးပေးတယ်။ သူ့ထမင်းချိုင့်ထဲကနေ ခွဲကျွေးတယ်။ ပိုက်ဆံလိုရင် ချေးတယ်။ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲနော့။

*